

IN ONSCHULD

Melissa Skaye

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, april 2017

© 2017 LetterRijn

Auteur: Melissa Skaye

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar BV, Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918753-7-3

Lettertype: Minion Pro, 11 pt

Eerder verscheen van Melissa Skaye:

Uit de VT-thrillerreeks:

Virtuele tango (2013)

Verboden tranen (2014)

Verleden tijd (2016)

Uit de Jeremy Jago fantasyreeks:

Jeremy Jago Het geheim van de Passage (2013)

Jeremy Jago De kracht van Assingna (2014)

Jeremy Jago De strijd om Gemini (2015)

Jeremy Jago De erfenis van Lotus (2016)

Hoofdstuk 1

Hoorn

Juni 2016

Dinsdag 6:09

De man verafschuwt het ochtendlicht dat veel te vroeg de nacht verjaagt. De spanning in zijn lichaam neemt toe, hij is bedacht op die onverwachte, vroege voorbijganger. Als een slappe pop hangt Yara over zijn schouder. Hij heeft haar geknakt, gebroken. Hij wil van haar af, haar dumpen, zijn plan staat vast. De plek waar hij haar wil neerleggen, is zorgvuldig uitgekozen. Nog een paar meter. De opkomende zon schijnt fel in zijn ogen. Hij voelt de zweetdruppels vanaf zijn voorhoofd in zijn wenkbrauwen lopen. Hij schudt zijn hoofd om te voorkomen dat ze in zijn ogen terechtkomen.

Er is geen tuinhek, zodat hij moeiteloos de achtertuin inloopt.

Dit is de plek.

Hij laat de last van zijn schouder glijden. Haar lichaam ligt roerloos aan zijn voeten. Hij doet een stap achteruit en kijkt met een blik vol minachting op haar neer.

Daar ligt het *feestbeest* dan. Haar ogen zijn gesloten, haar rode krullen steken fel af tegen het gazon. Een hand boven haar hoofd, de andere met gespreide vingers naast haar lichaam als een witte spin. Uitgefeest.

De zon is vroeg op, maar Yara wordt bedekt door een deken van schaduw. Hij kijkt naar de achtergevel van haar huis, die wel volop wordt beschenen. Nog een paar uur voor de zon het gazon bereikt. Nee, voorlopig nog geen warmte op haar lichaam.

Ze draagt alleen een rokje en een topje. Hoe luidt de definitie van *hoer* ook alweer? *Iemand die voor geld seksuele handelingen verricht.*

Voor deze vrouw gaat dat niet op. Zij doet het voor niets. Yara is een natuurlijke schoonheid en daar maakt ze gretig gebruik van.

Zijn blik valt op haar armen en benen. De blauwe plekken en schrammen zijn grotendeels zijn verdiensten. Hij weerstaat de verleiding haar in het gezicht te slaan.

Nog eentje toe?

Het bevalt hem niet helemaal hoe ze daar ligt: de benen gespreid, perfect. Haar hoofd een tikje naar rechts gebogen, de mond gesloten, prima. Dan ziet hij wat hem dwarszit en hij bukt zich om haar rokje wat hoger te schuiven zodat haar string goed zichtbaar is. Ze wil toch zo graag een losbandig wijf zijn? Een penetrante geur dringt zijn neus binnen. Wat stinkt ze! Heeft ze in haar broek gepist? Hij schiet recht op.

Om hem heen is het volkomen stil waardoor hij zich bewust wordt van zijn eigen ademhaling. Plotseling hoort hij bladeren ritselen in de wind, het tjilpen van een vogel. Hij maakt voor een moment zijn hoofd leeg terwijl hij de achtertuin in zich opneemt. De donkerblauwe tuinstoel en een glazen schaalte lijken totaal niet op hun plaats op de strook schots en scheef gelegde tegels bij de achterdeur. Het is niet eens één geheel: rode bakstenen afgewisseld met grindtegels waartussen distels hoogtij vieren. Een gazon dat nodig moet worden gemaaid en dat bovendien vol paardenbloemen en ander onkruid zit, een tuinhuis of iets dergelijks ontbreekt en dan telt hij de berging niet mee. Een zwarte opoefiets leunt tegen de schutting, bij de achterdeur liggen roze slippers naast een grijze klikobak, een ingeklapte parasol ligt vergeten op de grond. Is dit de plek waar Yara van de zon geniet? Boek in haar hand, of misschien haar mobiel? Voert ze gesprekken terwijl ze op die stoel zit, midden in de puinhoop om haar heen? Bloemen en planten ontbreken en de in een verweerd bakje gestoken plastic margrietten lijken een zielige poging om de boel wat op te fleuren.

Hij zet een stap naar de achterdeur, maar verstijft wanneer hij luid geblaf hoort. Shit, dat is wel heel dichtbij. Hij zoekt naar de bron van het geluid, kijkt in tegenovergestelde richting om te zien of daar een uitweg is. Dan klinkt er een vrouwenstem: 'Boy! Hierrr!'

Snel opent hij de deur van de berging en stapt naar binnen. Vanaf

dit punt heeft hij overzicht over de hele tuin, dus ook Yara is goed zichtbaar.

Een chocoladebruine labrador komt de tuin in en loopt regelrecht naar de vrouw op het gras. Hij snuffelt aan haar gezicht. Als de man de deur van de berging bijna heeft dichtgetrokken, verschijnt vanuit de aangrenzende steeg een vrouw in een witte broek en dito jasje. Een verpleegstersuniform, constateert hij. 'Boy, kom hier!' zegt ze, terwijl ze een hondenriem nochalant in haar hand laat bungelen. Geschokt staat ze stil en kijkt met gefascineerde afschuw naar het gazon. Haar mond zakt onelegant open. 'Yara ...?'

Hij tuurt door de kier van de deur. Lijn dat beest aan! Hij had eerder uit voorzorg in de berging gekeken, maar nooit gedacht dat hij deze maffe ruimte echt nodig zou hebben.

Behoedzaam duwt de verpleegster haar hond opzij en hurkt neer. Ze legt geroutineerd een vinger op Yara's hals en trekt dan hoofdschuddend het rokje naar beneden.

De labrador likt Yara's gezicht. Zijn bazin staat op en grijpt een mobiel uit haar broekzak. Voor ze kan bellen, begint Yara te mompelen, terwijl ze moeizaam probeert op te staan.

Fuck, denkt hij. Nu is ze nog bijgekomen ook. In het bijzijn van een verpleegster en haar hond!

'Yara,' zegt de vrouw. 'Ik ben het, Lotte. Ik woon drie deuren bij je vandaan, weet je nog? Wacht even, wacht, niet te snel overeind komen.' Ze knielt en legt haar handen op Yara's schouders. 'Waar ben je geweest, wat is er met je gebeurd? Als ik zo naar je ogen kijk ... Heb je drugs gebruikt? Je moet het me eerlijk vertellen zodat ik je kan helpen.'

'... ik kan me niets herinneren. O god, alles doet me zeer.'

'Was je naar een feest?' De verpleegster geeft niet op.

'Vrienden ... Kirsten.'

'Waar is Kirsten nu?' vraagt Lotte. 'Is dat een vriendin?'

'Kirsten? Ik weet niet ...'

'Je geheugen komt straks wel weer terug,' zegt Lotte. 'Ik ga nu eerst een ambulance voor je bellen en dan ...'

Yara spert haar ogen wijd open. 'Nee! Dat hoeft niet.'

Lotte aait over Yara's hoofd en duwt de hond opzij. 'Zijn ogen zijn

niet zo best, hij heeft staar. Zijn gehoor is ook niet goed, maar met zijn instinct is niets mis. Met dat van mij evenmin. Je hebt echt medische zorg nodig, je moet worden onderzocht en ook de politie zal ...'

'Nee, dat is echt niet nodig.' Yara staat ineens op twee benen en zwaait zo vervaarlijk opzij dat Lotte haar moet ondersteunen. Ze verdwijnen uit zijn zicht.

De man veegt een spinnenweb naast zijn hoofd opzij. De gorbende plakt aan zijn vingers. Hij verlangt naar een heet bad. Heeft de verpleegster Yara mee naar binnen genomen? Hij luistert ingespannen, hoort een gedempte stem. Hij laat zich op zijn hurken zakken en verlaat op handen en knieën de berging.

Nog steeds gehurkt, verschuilt hij zich achter de hoge rugleuning van de tuinstoel. Op die manier is hij van binnenuit niet te zien. Hij kan naar binnen kijken door een flinke kier in de gordijnen. Zolang hij laag bij de grond blijft, kan hij Yara en Lotte zien. Tenminste, als ze bij het bankstel blijven. De achterdeur staat wijd open, hij kan het gesprek verstaan. De hond is waarschijnlijk ergens gaan liggen. Dat beest merkt niet eens dat er iemand in de tuin is. *Het reukvermogen bij honden is toch het sterkst ontwikkeld?*

Yara zit op de bank en bestudeert haar hand alsof ze die net heeft ontdekt en ze zich afvraagt wat ze ermee moet doen. Haar breekbaarheid is hem duidelijk. Ze verlegt haar blik naar de muur en staart naar een ingelijste foto. Het kan ook een schilderij zijn, het is voor hem vanaf zijn positie en afstand moeilijk te zien.

Hij krabt over zijn onderrug. Opeddroogd zweet zorgt ervoor dat zijn rug blijft jeuken. Plotseling voelt hij het irritante geprik overal op zijn lijf. Yara staart nog steeds naar de muur.

Hij knijpt hard in de tuinstoel. Wat denkt ze, wat ziet ze nu? Komen haar herinneringen terug? Is het zelfmedelijden vanwege alles wat hij met haar heeft gedaan? Woede raast door zijn lijf als een opkomende zandstorm. Zielig, zij? Zijn knokkels worden wit, zijn hoofd voelt aan alsof hij koorts heeft. Een hete flits schiet door zijn borst, belandt in zijn ogen en explodeert. Knipperend probeert hij zichzelf en zijn ademhaling onder controle te krijgen. Dat lukt. Hij concentreert zich weer op de huiskamer.

‘Dorst,’ zegt Yara. Ze maakt aanstalten om op te staan.

‘Blijf alsjeblieft zitten.’ Lotte verdwijnt uit zicht en is snel weer terug met een glas water dat ze aan Yara geeft. ‘Er lag paracetamol op je aanrecht, neem er maar twee.’ Ze pakt een deken van de bankleuning en slaat die om Yara heen. ‘Ik wil je ook wel hier onderzoeken, ik ben verpleegster. Het duurt niet lang, maar je hebt echt professionele hulp nodig.’

‘Lotte, ik wil gewoon dat je me met rust laat. Heel erg bedankt voor alles. Ik neem een douche en duik mijn bed in.’ Yara staat op en de deken glijdt van haar rug. Haar blik is angstaanjagend standvastig, stelt de man vast. Ze is haar vinnigheid niet helemaal verloren. Sommige vrouwen zijn moeilijk te kraken, niet klein te krijgen. Daar is hij allang achter.

‘Je sleutel zat in de achterdeur, Yara, maar jij lag meters verderop,’ probeert Lotte opnieuw. ‘Waar is bijvoorbeeld je jas? Waar zijn je schoenen? Waar was je, wat is er met je gebeurd?’ Ze wacht op antwoord en zegt tegen haar hond: ‘Boy, hou nou op met je gesnuffel. Ga eens weg bij de deur.’ De hond blaft. ‘Wat is er dan, maatje? Ruik je iets?’

De man vreest het ergste. Blijf binnen, denkt hij. Hij heeft geen tijd om weer de berging in te gaan. Shit. Hij maakt zich zo klein mogelijk achter de tuinstoel, terwijl Lotte een voet in de tuin zet.

‘Kom maar, Boy,’ zegt ze. ‘Waar wil je me voor waarschuwen?’

Naast het glazen schaalteje op de grond ligt iets dat de man aan kattenbrokjes doet denken. Hij pakt er een en weet die geluidloos naar de deuropening te gooien. De hond verschijnt in de tuin, snuffelend en enigszins opgewonden. Zijn vacht begint al te verkleuren van de ouderdom. Zijn nek is vrijwel helemaal grijs, zodat het lijkt alsof hij een kraag heeft.

Hij gooit nog een paar brokjes en raakt de hond op zijn voorpoot. Het zijn de laatste, meer is er niet.

‘Wat heb je daar?’ Lotte grijpt de hond bij zijn halsband. Het beest heeft de brokjes gevonden en likt ze van de tegels. ‘Vandaar dat je zo opgewonden deed,’ zegt ze. ‘Eten! Het zal eens niet.’

Het zweet begint de man uit te breken. Lotte hoeft maar naar

rechts te kijken en ze kan hem zien.

‘Lotte, zou je nu weg willen gaan?’ vraagt Yara luid. ‘Ik heb rust nodig.’

Lotte verdwijnt weer naar binnen en trekt de hond mee aan zijn halsband.

‘Ik ga je zo niet achterlaten. Kan ik iemand voor je bellen? Een vriend, vriendin?’

De man ziet de snuit van de hond op de drempel en hoort hem snuffelen. Hij werpt nog een blik naar binnen en ziet hoe Yara stram door de huiskamer loopt. Daarmee trekt ze de aandacht van de hond die opstaat en zijn post bij de achterdeur verlaat.

Lotte krabbelt iets op een blocnote dat op tafel ligt. ‘Hier heb je mijn telefoonnummer. Voor wat dan ook, je kunt me altijd bellen, dag en nacht.’

‘Ik wil gewoon rust, Lotte! Ik wil nu alleen zijn, begrijp je dat niet?’

‘Ik wil je alleen maar helpen, weet je,’ zegt Lotte moedeloos.

‘Dat is heel aardig en ik heb je daarvoor ook al bedankt. Alles is goed, oké? Dag.’

De man schiet snel terug in de berging. Geen moment te vroeg, merkt hij als hij door de kier kijkt.

Een harde klap klinkt op: Yara heeft de achterdeur dichtgetrokken. Lotte lijnt Boy aan en moet hem de tuin uittrekken omdat het beest de grond afspeurt in de hoop meer brokjes te vinden.

Eindelijk opgerot. Hij stapt de berging weer uit en kijkt op zijn hurken gezeten nog een tijdje naar Yara. Ze staat bedachtzaam naar de foto of het schilderij te staren, laat zich tegen de muur vallen en glijdt uit het zicht. Voor hem staat één ding vast: het feestbeest bestaat niet meer. Ze zal weten dat hij gaat zorgen voor nog veel meer veranderingen in haar nietszeggende leventje.

De wraak is mank; zij komt langzaam, maar ze komt.

Hoofdstuk 2

De nacht brengt niets dan duisternis en een verstikkende stilte, slechts onderbroken door een vaag, bonkend geluid in mijn hoofd. Ik krijg dat afschuwelijke geluid niet weg, het is zoets als een hoge toon in je oor, ook met geen mogelijkheid te negeren. Als ik alleen maar probeer te bedenken wat me is overkomen, word ik al misselijk en moet ik rennen om het toilet op tijd te halen. Zodra ik ben opgestaan, gaat dat nare proces maar door. Een hersenschudding, dacht ik eerst, om daarna te worden geconfronteerd met mijn geschaafde polsen en enkels vol rode, bloederige striemen. Het is zo onwerkelijk dat de wereld intussen gewoon doorgaat, dat er niet iets is wat openspijlt en me opslokt, terwijl dat voor mij wel zo voelt.

Ik heb echt geen idee hoe ik in mijn achtertuin terecht ben gekomen, hoe ik ook probeer om me iets te herinneren. Ik voel me een bejaarde met een falend geheugen en dat terwijl ik pas eenendertig ben. Ik herinner me wel een geweldig feest en een aantal kroegavonden. Ook helder is een avond bij mij thuis met een collega. We hadden pizza besteld en veel te veel wijn gedronken waardoor ik voor hem een taxi had moeten bellen. Meer weet ik niet. Ik kan het niet uitstaan dat ik de controle over mijn eigen hersenen, mijn geheugen, ben kwijtgeraakt. Drugs ... daar trek ik toch echt de grens, al is er de kans dat iemand iets in mijn glas heeft gedaan. Vrijwillig zou ik het in ieder geval nooit nemen. Het feest was op vrijdagavond, ik ben met een taxi naar huis gegaan en ik weet nog dat ik de voordeur heb geopend en daadwerkelijk naar binnen ben gegaan. Vanaf dat moment is alles blanco.

Mijn mobiel zwijgt, de batterij is leeg. Ik leg hem aan de oplader en merk dat ik vijftientig oproepen heb gemist en diverse whatsappberichten en sms'jes ontvangen. Veel oproepen van mijn

werk. Shit! Als ik de datum zie, grijp ik me aan het aanrecht vast om rechtop te blijven staan. Het is nu woensdag. Ik ben dus vier dagen volledig kwijt.

De rest van de dag heb ik doorgebracht in bed, en negeerde ik de deurbel. Pas de dag erop neem ik een besluit. Mijn levenslust strijdt om voorrang met een beklemmende broosheid. Ik wil af van de dot watten in mijn hoofd. Ik wil simpelweg mezelf terug. Wat is er verdomme toch met me gebeurd?

Beneden trek ik de gordijnen open en laat het zonlicht mijn huis en tegelijkertijd mijn ziel binnen. Ik doe mijn ogen dicht en voel hoe de warme stralen in al hun vriendelijkheid mijn huid beroeren. Als regelrechte koukleum ben ik altijd al een zoonanbidder geweest. Volgens mijn moeder was ik een tevreden kleuter, maar als ik het koud had, brulde ik alles bij elkaar. Zo dwong ze mij als vijfjarige een zomerjurkje te dragen, dat ze speciaal voor de schoolfoto had gekocht. Ik wilde die jurk niet aan, de korte mouwtjes en blote benen waren veel te koud voor april. Het regende die dag en meer dan twaalf graden was het niet. Ik wilde een lange broek aan en een vest. Maar dat mocht niet, ik moest mooi op de foto komen te staan. Blijkbaar was dat volgens mijn moeder niet mogelijk met warmere kleding. Het resultaat was een foto van een meisje met een gevlekt gezicht en dikke ogen van het huilen. Mijn moeder was zo teleurgesteld, dat mijn vader me een pak voor mijn billen gaf en erbij vertelde dat ik voortaan moest doen wat mijn moeder zei.

Het jaar erop werd ik in een soortgelijk jurkje gehesen. Ik lachte niet naar de fotograaf, maar uit angst voor nog een pak slaag hilde ik evenmin, al zat ik krampachtig en met kippenvel op mijn armen en benen op een krukje.

Terwijl ik door mijn neus inadem, open ik langzaam mijn ogen en zet van schrik meteen een stap naar achteren. Voor mijn raam staat buurvrouw Lotte enthousiast te zwaaien en maakt een uitnodigend handgebaar. Alsof ze al die tijd op mij heeft staan wachten. Ik heb helemaal geen zin om te praten. Lotte bedoelt het natuurlijk goed, al is ze me wat te bemoeiziek. Ik kan het maar beter gehad hebben en met

een flinke portie tegenzin open ik de voordeur.

‘Yara, wat goed je te zien!’ begroet ze me. ‘Hoe is het nu met je?’

‘Beter, al ga ik voorlopig nog niet aan het werk.’ Alsof ik als arbeidsdeskundige nu andere mensen zou kunnen stimuleren voor een baan. Ik ben op dit moment in staat een gediplomeerde verpleegster op gesprek te sturen bij een aannemersbedrijf. Ik merk dat zelfs praten me moeite kost. Mijn tong voelt dik en lijkt niet in mijn mond te passen. Alsof ik ongetraind een marathon heb afgelegd, zelfs mijn benen voelen loodzwaar. Lichtelijk depressief, zou mijn huisarts vermoedelijk zeggen, maar dat lijkt me volkomen logisch gezien de bizarre omstandigheden. Ik ga hem niet met mijn verhaal vermoeien. Hoe zou ik moeten beginnen?

‘Herinner je je alles weer?’ vraagt Lotte. ‘Je leek behoorlijk de weg kwijt. ‘t Was afschuwelijk om te zien.’

Ik grijns krampachtig en heb spijt dat ik de voordeur heb geopend. Vogelgekwitter laat me zoekend rondkijken en ik zie een aantal mussen tussen de bladeren van de boom aan de overkant van de straat verdwijnen. Dat wil ik zelf ook heel graag: verdwijnen. Geen vragen beantwoorden, geen ogen die niet alleen medelijdend staan, maar ook vol nieuwsgierigheid. Ik heb verdomme geen antwoorden, ik ben volledig verward in de wetenschap dat er iets ergs is gebeurd. Maar wat?

‘Weet je bijvoorbeeld nog wat je het laatst hebt gedaan, Yara? Voor je in je achtertuin wakker werd, bedoel ik.’

‘Eh,’ mompel ik, ‘een feestje, geloof ik, daarna ben ik naar huis gegaan.’

‘Dat is het?’ vraagt Lotte ontzet.

Ik haal mijn schouders op. Het klinkt ineens zo dom, maar eigenlijk klinkt alles wat ik zeg belachelijk. Ik besef heus wel dat ze denkt dat het mijn eigen schuld is. Omgang met de verkeerde personen, een te losbandig bestaan, blabla. Ik heb haar vaker met haar hond zien langslopen en altijd moest ze even een blik naar binnen werpen. Niet dat ik dat erg vind, het is een automatisme om te kijken als je geluid hoort, en als ik visite heb, wordt er nou eenmaal altijd muziek aangezet. Ik heb gewoon het geluk dat de burens aan de ene kant er geen punt van maken en er aan de andere kant een oude, dove man woont.

Een tijd geleden heb ik op een buurtbarbecue een gesprek met Lotte gevoerd, al weet ik niet meer precies waarover het ging, mede door flink wat glazen wijn. Het schiet me wel te binnen dat Lotte me vroeg of ik soms moeite had om alleen te zijn.

‘Ik heb je verteld dat ik verpleegster ben,’ verstoort Lotte mijn gedachten. ‘Vlakbij ons ziekenhuis zit een zeer bekwame hypnotiseur en ik hoop niet dat je het erg vindt, maar ik heb het met hem over je gehad.’

‘Hoezo? Veel valt er niet te vertellen, lijkt me.’

‘Hij is echt goed,’ zegt Lotte, ‘en wil je graag helpen je geheugen terug te krijgen.’

Ik zit in een cocon van gedachten die op de een of andere manier bij iemand anders lijken te horen. Iets beslissen kan ik nu simpelweg niet. Ik zeg dat ik erover zal nadenken.

‘Ik moet ervandoor,’ zegt ze. ‘Je weet me te vinden als je me nodig hebt, oké?’

‘Bedankt, Lotte,’ zeg ik en deze keer meen ik het.

‘Voor ik het vergeet, er heeft een aantal keer een blonde vrouw voor je deur gestaan. Ze bonkte op de ramen en belde tegelijkertijd. Ik heb haar maar verteld dat je niet in orde was en waarschijnlijk in bed lag. Een keer was er een jongen van een jaar of twaalf bij haar.’

Shit! Juist mijn vriendin Eva had ik meteen moeten bellen dat ik de griep had, of iets dergelijks. Ik stuur haar wel een berichtje. Ook al is de behoefte aan mijn lieve vriendin groot, ik kan haar nu even niet onder ogen komen.

‘Blijkbaar was je al dagen niet bereikbaar en wist niemand waar je was?’

Lotte stelt het eigenlijk als vraag, maar ik geef geen antwoord.

‘Nou, dan ga ik maar,’ zegt ze.

Lotte steekt de straat over terwijl ze haar mobiel aan haar oor zet. Ze passeert een man die hurkt om zijn veter te strikken. Hij draagt een petje. Ik heb altijd een unheimisch gevoel als mannen petjes dragen, ook al gaat het in dit geval om een jogger gezien zijn Adidas trainingspak. Ik sla mijn armen om me heen zodra ik merk dat ik het koud begin te krijgen. Als achtjarig meisje ben ik op een camping eens

achternagezeten door een puber die een petje droeg. Ik kon aan hem ontsnappen, maar heb nooit begrepen waarom hij me zo bang wilde maken. Hij bleef gewoon achter me aan lopen. Hij deed niets bijzonders, maar ik zal nooit vergeten hoe opgelucht ik me voelde toen ik weer veilig bij onze caravan was. Mijn vader zei dat de jongen zich waarschijnlijk had verveeld, of dat ik me had verbeeld dat hij achter me aan liep. Mijn weekend op een camping in Zandvoort was in ieder geval verpest en mijn aversie tegen petjes geboren.

Mijn gedachten keren terug naar Lotte en ik bedenk dat ik helemaal geen zin heb in een of andere wonderdokter die in mijn geheugen gaat zitten wroeten.

De man staat schuin aan de overkant van Yara's huis, beschermd door een enorme boomstam. Voorlopig is er nog geen herstel zichtbaar. De buurvrouw heeft overduidelijk duizend vragen op haar lippen branden, ze heeft tenslotte niet voor Jan lul voor het huis van Yara staan wachten. Helaas, buurvrouw, antwoorden krijg je toch niet. Al snel druipt ze af en steekt de straat over. Heel bewust zet hij, met zijn rug naar Yara toe, een stap opzij en hurkt. Lotte loopt hem pratend in haar mobiel voorbij. Zo te horen belt ze met haar man. 'Gelukt! Yara vond het geen probleem dat ik het over haar had gehad. Dat zei ik je toch?'

De man kijkt niet op en luistert ook niet langer naar wat Lotte tegen haar man te zeggen heeft. Hij had hen al horen praten toen hij door de steeg liep en was blijven staan om te luisteren.

'Ik begrijp niet waar jij je druk om maakt, Lotte,' had haar man gezegd. 'Als zij problemen heeft, zijn dat niet die van ons. Laat haar met rust.'

'Gerard, als iedereen zo denkt, gaat de wereld echt naar de klote. Wat is er mis met een beetje hulpvaardigheid?'

'Lieverd, jij bent ordinair nieuwsgierig. Dat is geen zonde, maar geef het beestje wel de juiste naam.'

'Nou ja, ik wil graag weten hoe je zonder enige herinnering in een dergelijke toestand in je eigen achtertuin terecht komt, ja. Ik heb haar gevonden, hoor!'

'Dat geeft je niet het recht om met derden over haar te praten.'

'Derden? Het gaat hier om een soort van collega die haar kan helpen.'

'Stel je voor: jij wordt wakker op je eigen gazonnetje, je realiseert je dat je goed in de problemen bent geraakt met je seks, drugs en rock-'n-roll. Terwijl je zelf wilt uitvogelen wat er met je is gebeurd, stuurt een buurvrouw, met wie je verder geen contact hebt, een of andere hypnotiseur op je af! Ik zou boos worden, wat jij?'

'Nou, ik niet. Dus ga ik nu naar haar toe.'

Zal Lotte anders over haar losbollige buurvrouw gaan denken? Medelijden met haar hebben, of juist niet?

Wil hij nog steeds dat Yara kort wordt gehouden, zich gekleineerd voelt? Ja, natuurlijk wil hij dat. Ze is nog steeds niet waar hij haar heb-

ben wil. 'We vergeten het, we verzwijgen het, dan is het nooit gebeurd.'
Yara in een notendop.
Klerewijf.

Hoofdstuk 3

Mijn mobiele telefoon en de deurbel gillen om het hardst, terwijl ik boven in de badkamer sta. Ik wil douchen, ik wil niet douchen, want dat heb ik al een paar keer gedaan. Ik weet bij alles wat me lief is gewoon even geen raad met mezelf. De voordeur openen vind ik doodeng, dus ik blijf staan en doe niets. Ik sla mijn armen om mezelf heen. Mijn ademhaling stokt zodra ik een bekende stem mijn naam hoor roepen.

Ik loop naar beneden en open de voordeur.

‘Jezus, Yara,’ zegt Eva Bruins. Het geluid van mijn mobiel stopt zodra Eva haar iPhone laat zakken. ‘Waar de fuck zat je! Ik dacht echt dat je dood was!’ Ze heeft een verwilderde uitdrukking op haar gezicht. Ondanks dat ik haar een berichtje heb gestuurd, kon ik haar voor mijn deur verwachten. Ze is een goede vriendin, een schat.

Ze omhelst me, zoent me op mijn wang, laat me los en zet een stap naar achteren. ‘Waar ben je in godsnaam geweest? Zeg niet dat je met griep in bed lag, want daar geloof ik geen moer van. Ik heb je tig keer gebeld en aan je deur gestaan. Ik wilde je raam inslaan. Weet je hoe klote het is dat je dat wilt doen en toch twijfelt? Dat je gewoon niet weet wat te doen? Ik stond voor je deur, in je achtertuin en maar op die ramen beuken! Wat is er met je gebeurd, meid, je ziet er verdomme niet uit!’

‘Kom erin,’ zeg ik en ik slaak een zucht terwijl ik achter haar langs kijk. Niemand te zien. ‘Ik hoorde al van een buurvrouw dat je aan de deur had gestaan. Sorry, sorry, sorry, dat je je zo ongerust hebt gemaakt.’

‘En niet voor niets, zo te zien.’ Ze loopt de huiskamer in, knalt haar schouder tegen de grond, omhelst me nog een keer en houdt me nu

stevig vast. ‘Ik heb van alles in mijn hoofd gehaald, ik heb met Stan naar je gezocht. Waar was je nou?’

‘Stan?’ zeg ik in haar haren.

‘Hij is een eersteklas lul, ik ben niet voor niets van hem gescheiden. Kun je nagaan hoe wanhopig ik was.’

Ik trek me zachtjes uit haar omhelzing los. ‘Koffie?’

‘Nee, straks. Ga zitten en vertel me waarom het lijkt alsof je dagen in de wildernis hebt doorgebracht. Je had je niet ziek gemeld, dus wist niemand waar je was.’

‘Ik kan er met mijn verstand nog niet bij dat je Stan om hulp hebt gevraagd,’ zeg ik.

‘Meestal wisselen we geen half woord. Ik voel elke keer weer dat hij uit het bed van een of ander jong grietje is gerold. Maar goed. Hij kwam Youri halen en die vertelde aan zijn vader hoe hij op jouw raam had gebonkt en dat je maar niet opendeed.’

‘Daarop bood hij zijn hulp aan om mij te zoeken?’

‘Dat niet precies,’ zegt Eva.

Ze draagt haar blonde haar in een staart. Los haar staat haar geweldig, maar een hoge staart maakt dat ze jaren jonger dan veertig lijkt.

‘Yara, ik heb altijd geweten dat Stan een womanizer is,’ zegt Eva. ‘Als ik niet in verwachting van Youri was geraakt, was ik nooit met hem getrouwd, hoe knap hij ook was. Is,’ verbetert ze zichzelf. ‘Als hij jou niet had proberen te versieren ... Nou ja, dat weet je allemaal al. Feit is dat hij veel mensen kent en ik hoopte dat hij wat vragen over jou kon stellen, aangezien jij vaak stapt. Iets dat hij ook doet, maar hij kwam weinig te weten.’

Ineens schiet me iets te binnen en dat verrast me. ‘Ik heb hem op een feestje gezien.’

‘Ja, dat vertelde hij. Afgelopen vrijdag was dat, toch? Hij zei dat er niets met je aan de hand was, feitelijk vond hij dat ik me aanstelde en dat jij geen *moedertje* nodig had. Hij was zo vriendelijk om wat mensen te bellen, maar niemand had jou na vrijdag nog gezien. Daarna ben ik met hem door Hoorn gereden in de hoop je te vinden. Stan bleef maar zeggen dat het onzinnig was, dat jij precies deed wat en

met wie je wilde.’

Eva kijkt me zo achterdochtig aan, dat ik snel afwerend mijn handen in de lucht gooi. ‘Ho, geen rare gedachten, ik wil niets met jouw ex-man. Nooit geweld, gaat nooit gebeuren. Waar ik ook was, ik was niet bij hem.’

Ze slaakt een zucht van verlichting. Niet voor het eerst moet ik haar ervan overtuigen dat ik nooit iets van Stan de Kleine zou willen. Ja, hij is knap, hij heeft een prachtig lichaam - dat heb ik eens in het zwembad kunnen zien - hij zinspeelt vaak op een leuke avond met mij, maar daar zal ik nooit aan toegeven.

‘Waar was je dan wel? Ik geloof niet dat je dagenlang in bed hebt gelegen.’

‘Ik zou het je dolgraag willen vertellen, maar ik weet het zelf niet.’

Eva is moeder. Eva is verstandig. Eva doet niets onbezonnens, dat heeft ze nooit gedaan. Haar ogen vertellen wat ze denkt: stomme losbol, ik heb je toch gewaarschuwd dat het eens fout met je gaat?

‘Lieverd, ik leef nog. Ik ben een klein beetje de weg kwijt, maar die vind ik wel weer terug.’

‘Je ziet er niet alleen doodmoe uit, je hebt verwondingen. Ik merk het toch aan je, je loopt stijf, je hebt pijn. Lieg niet tegen me, Yara. Dat hebben we nooit tegen elkaar gedaan, begin daar dan nu niet mee.’

‘Ik lieg niet, Eva. Ik weet echt niet ...’

‘Waarom zegt je buurvrouw dat je ziek bent en in bed ligt? Ik weet nu dat je niet in je bed lag. Geen griep, zoals je mij liet denken in je berichtje.’

‘Eva, je bent mijn liefste vriendin. Als iemand vrijwel alles over mij weet, ben jij het.’ Dit is niet helemaal waar, maar dat weet zij niet. Zolang ze maar begrijpt dat ik echt van haar houd. ‘Ik weet dat er van alles door je hoofd gaat, maar zolang ik een black-out heb, kan ik je niet zeggen of wat jij denkt echt klopt.’

Ik sta op om koffie te zetten, maar verstijf zodra tot me doordringt wat Eva tegen me zegt.

‘Denk niet dat ik achterlijk ben, Yara.’

Ik draai me naar haar om en kijk in haar bruine, starende ogen. ‘Dat zal ik nooit denken. Jij bent een van de intelligentste mensen die

ik ken.’

‘Je liegt tegen me.’

Ik loop naar haar toe en laat me voor haar op mijn knieën vallen. Terwijl ik haar handen beetpak, zeg ik: ‘Ik lieg niet. Geloof me, ik ben een paar dagen kwijt. Ik kan je niet vertellen waar of met wie ik was, daar hoop ik spoedig achter te komen door wat rust te nemen.’

Ze trekt haar handen los, staat op en kijkt op me neer. Dit voelt zo fout dat ik snel opsta. Te snel, ik duizel en voel pijn in mijn rug en bovenbenen. Eva kijkt langdurig naar mijn gezicht, naar mijn handen en polsen. Ze schudt haar hoofd.

‘Stan probeerde het te verbergen, maar weet je dat hij krassen op zijn handen en armen heeft? Zelfs op zijn wang? En dat valt niet te maskeren ...’

‘Ja, dus?’ zeg ik.

‘Lijkt op wat jij hebt, Yara.’ Haar ogen schieten vol tranen. ‘Door een wilde avond. Ongeveer een avond die jij jaren geleden met die ene gozer had en waar je me smakelijk over hebt verteld. Stan liegt, jij liegt.’

Ik wil haar door elkaar rammelen. Waar ik ook ben geweest en wat er ook met mij is gebeurd, Stan was daar niet bij. Dat weet ik zeker. Ik begin ook te huilen. ‘Ik wil niets van hem, geloof me nu toch eens. Ik weet het allemaal niet precies meer, maar ik heb hem kort gezien op dat feestje en ben hem juist uit de weg gegaan. Dat doe ik altijd zodra ik hem zie, omdat ik geen trek in zijn geleuter heb. Ik vind hem gênant. Geen idee hoe ik je moet overtuigen.’

‘Dat lukt je ook niet, omdat hij overduidelijk krassen op zijn armen en gezicht heeft.’

‘Dan is hij waarschijnlijk te ver gegaan met een van zijn nieuwe vriendinnen. Heb je daar wel eens aan gedacht? Heb je hem gevraagd hoe hij aan die krassen komt?’

‘Ja natuurlijk!’ schreeuwt ze me toe. ‘Een lulverhaal, dat krijg ik, net als dat van jou!’

‘Weet hij het ook niet meer dan?’

‘Weet je, Yara, jij zegt dat je hem uit de weg gaat en dat wil ik best geloven. Weet je ook waarom je dat doet? Misschien uit angst dat je